

El convent de les olors

Heu sentit mai una olor que us hagi fet transportar en el temps? Sí, ja sé que la pregunta us pot semblar d'allò més estranya, però no ho serà tant quan us expliqui el que em va passar dimarts passat. Havia quedat a mig matí per fer un cafè amb la meva dona, la Montse, a la plaça Mercadal. En el camí cap al bar, als voltants de la cantonada del carrer Major amb el de Santa Anna, una dona amb aspecte semblant al d'una bruixa, d'uns seixanta anys, es va treure de la butxaca de l'abric una carta i me la va donar.

-Té, això és per tu- em va dir abans de girar cua i marxar.

Per un moment, no vaig saber què respondre. Finalment vaig dir:

-Qui ets tu? I per què em dones això?

Vaig mirar la carta i en el revers duia escrit: "Obre'm i olora'm". De manera imprudent, vaig obrir-la i vaig olorar el seu interior. Aquella olor em va resultar familiar, però no estava segur on l'havia sentida abans. Feia olor d'alzina amargant. Vaig decidir olorar-la un altre cop i aquella sensació de familiaritat estranya es va tornar a repetir. Al cap d'uns segons, sí que vaig aconseguir identificar-la. Era la mateixa olor que feia el banc del parc del Reial, on l'avi Andreu m'explicava cada tarda la llegenda de les bruixes de Balaguer! Instintivament, vaig tancar els ulls i...

-Avi, explica'm la història de les bruixes de Balaguer- vaig dir.

-D'acord Biel -va fer somrient l'avi Andreu mentre ens assèiem al banc. Tanca els ulls, para bé les orelles, afina bé l'olfacte i respira profundament. Conta la llegenda que, un cop l'any, en la nit de la lluna de les flors, prop del riu hi passava una cosa ben estranya: totes les bruixes de la comarca es trobaven per posar en comú els seus encanteris. El lloc reunia tots els requisits perquè ningú les descobrís: estava situat a les afores de la ciutat, lluny de les mirades dels balaguerins; i rodejat d'un bosc de ribera. Les trobades sempre seguien el mateix ordre: En primer lloc, la bruixa més vella donava inici a la reunió amb la benvinguda a les noves bruixes i amb la presentació de la seva darrera habilitat màgica. A continuació, la resta de bruixes, en ordre decreixent d'edat, anaven mostrant els seus encantaments. Per últim, les trobades sempre acabaven amb una gran menjada familiar, i amb ball fins a altes hores de la matinada.

Les trobades es van anar succeint any rere any, dècada rere dècada, sense cap mena d'interrupció. Tot era flors i violes fins que...

-Què va passar avi?- va preguntar en Biel.

-Es veu que en una negra nit d'estiu, en la que no es veia la lluna, una bruixa plena d'odi i de maldat va llançar un encanteri contra la ciutat i els seus habitants: els balaguerins mai més podrien percebre les olors.

-Avi, això no és greu!- va exclamar en Biel.

-Aquesta és la reacció que van tenir els balaguerins més matiners quan es van adonar del què els passava- va dir l'avi Andreu. -Avui m'he llevat amb el nas tapat-deien alguns. Al principi era divertit. A força de setmanes, i en veure que la situació no millorava, van començar a inquietar-se: havien perdut la capacitat d'ensumar les coses. Mai més podrien percebre l'olor de la terra mullada després de la puja, o la de xai rostit, o la de xocolata desfeta.

-Avi, això és molt greu!- va exclamar en Biel.

-Sí que ho és, sí- va afirmar l'avi Andreu, mentre assentia amb el cap. Aquell any, com et pots imaginar, la trobada de bruixes va rebre una visita inesperada: la de l'alcalde Guiu. Encara avui ningú sap realment com va descobrir el seu punt de trobada, el cas és que en Guiu es va plantar enmig de les bruixes i els va exposar la greu situació que patia la ciutat: els balaguerins no podien percebre les olors. Ell sabia que només elles podrien acabar amb aquesta situació, ja que això era conseqüència d'algun tipus de màgia. I només un encanteri pot acabar amb un altre encanteri. Totes les bruixes es van mirar les unes a les altres amb expressions d'incertesa fins que, l'Ada, la bruixa més vella de totes les bruixes de la comarca, va aixecar la veu i va dir:

-El nostre honor de bruixes està en joc.

-No podem quedar-nos de braços plegats!- va afegir una altra. I tothom va assentir.

Conta la llegenda que el cel d'aquella nit de la lluna de les flors va ser l'escenari de l'enfrontament entre els dos bàndols. Una pluja d'espurnes brillants va sobrevolar la ciutat mentre les bruixes es desplaçaven d'una banda a l'altra de la ciutat.

-I com va acabar la lluita?- va preguntar en Biel.

-L'Ada, la bruixa més vella de la comarca, va pagar a la bruixa malèfica amb la mateixa moneda: li va anul·lar la seva capacitat de percebre les olors. Com que la bruixa

no podia ensumar res, la seva màgia es va esvaïr i l'encanteri que hi havia contra la ciutat i els seus habitants es va acabar. Un encanteri havia acabat amb un altre encanteri. Els balaguerins, en agraïment a la valentia que havien demostrat les bruixes a l'hora d'enfrontar-se amb la bruixa malèfica, van decidir que els cedirien un espai a l'interior del convent de Sant Domènec per a les seves trobades.

Des d'aquell dia, diu la llegenda que si passegeu prop del convent en la nit de la lluna de les flors i afineu bé l'olfacte sentireu una barreja d'olors de les pocions màgiques de les bruixes que un dia van salvar la ciutat.

Merlí